

Песик Ґудзик, який хотів літати (казка)

Брати Деменки

У маленькому місті, де будинки були з яскравими муралами, а дерева світилися гірляндами навіть влітку, жив-був песик на ім'я Ґудзик. Він був веселий, хвостатий і дуже допитливий. Але мав одну мрію, яка здавалася всім смішною — він хотів літати.

— Ти ж пес, а не птах! — сміялася ворона Ліна, яка мешкала на електричному стовпі.

— Навіть коти не літають, — додавав лінивий кіт Пончик, що жив на балконі третього поверху.

Та Ґудзик не ображався. Щоранку він вдягав старенькі окуляри пілота, які знайшов на горищі, і бігав на дах багатоповерхівки — тренувати "зліт".

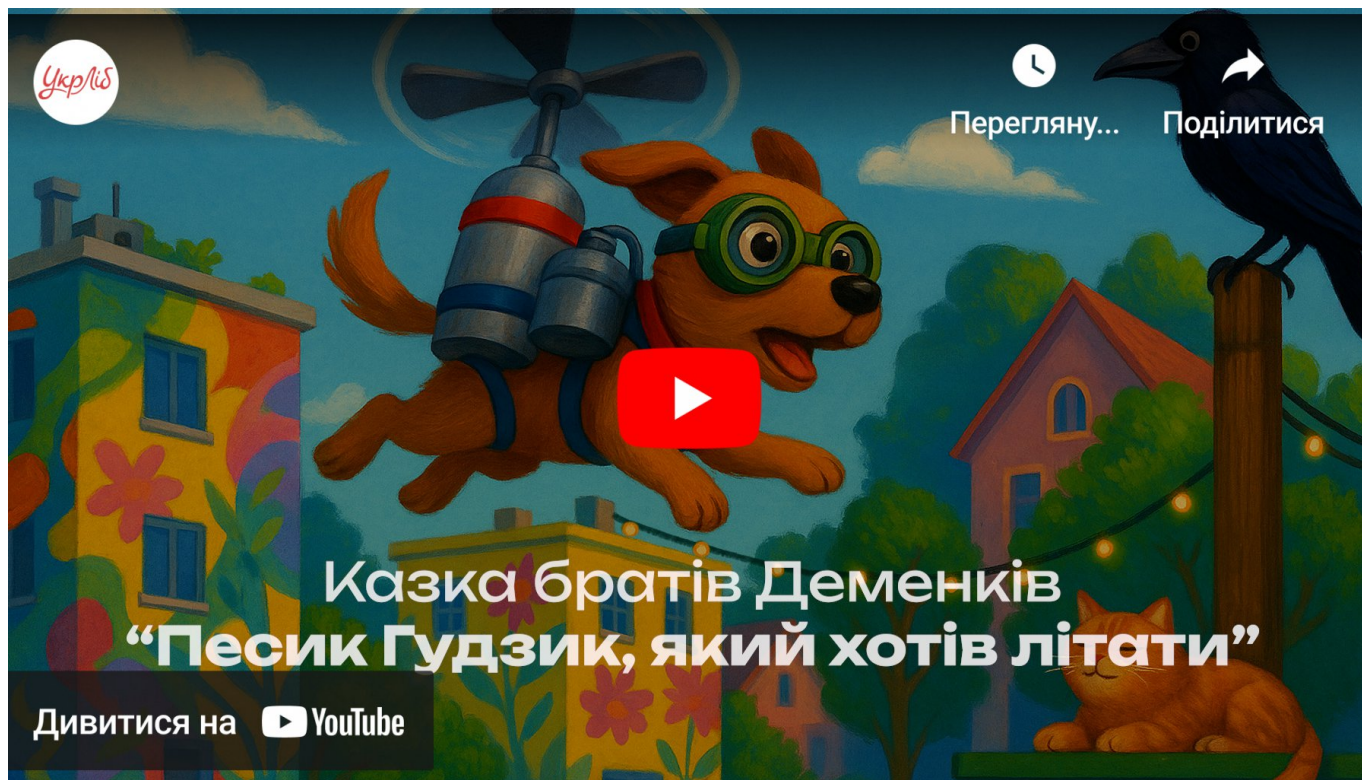
Одного ранку, коли все місто ще дрімало після дощу, Ліна кружляла в повітрі, роблячи кола над дахами. Вона кивала блискучим дзьобом і голосно каркала:

— Ох, як же ж прекрасно мати крила! Але не всі народжені, щоб бути в небі. Правда, песику?

— Просто зачекай, — спокійно відповів Ґудзик, — я ще покажу тобі, як мріють ті, хто не має крил.

Він знайшов маленького їжачка-інженера на ім'я Шип. Разом вони почали будувати... рюкзак-літальний пристрій! Вони використовували частини старого вентилятора, дроти з радіо, кнопку від чайника й еластичні лямки від дитячого портфеля.

Через два тижні довгих вечорів і шаленої віри — їхній винахід був готовий.

— Готовий до злету? — запитав Шип.

— Як ніколи! — гавкнув Гудзик і стрибнув з даху.

Рюкзак загуркотів, лампочки загорілися, і песик... ПОЛЕТІВ! Він летів над дахами, над дитячим майданчиком, над кав'ярнею, де його пригощали печивом. Його мрія стала реальністю.

А ворона Ліна... зависла у повітрі, забувши, як каркати.

— Це... це неможливо...

— А я ж казав, — усміхнувся Гудзик. — Крила — це не завжди тільки пір'я. Іноді — це віра.

З того дня песик Гудзик став місцевою легендою. Його називали "повітряним псом", і навіть Пончик почав трохи тренуватися — раптом і в нього вийде?